

[P. Munch.]

Saa vidt jeg kan se, har det i det store og hele det samme Præg. Hverken i den højtærede Ministers Forslag eller i dette Forslag er der noget Forsøg paa at tilpasse en dansk Militærordning til de nye Forhold, som foreligger, til de Erfaringer, der er gjort paa det krigerske Omraade i de senere Tider. Begge Forslagene har den samme Karakter af at være ligesom en Art Prøve-samlinger paa alt det, der findes i de store Landes Armeer, Flaader og Luftstyrker. Om dem begge gælder det, at der er lidt af hvert deri og ikke tilstrækkeligt af noget.

Det tror jeg, man kan sige rammer de to Forslag i nøjagtig samme Grad — i nøjagtig samme Grad er maaske en lille Smule stærkt sagt, thi naturligvis er der hist og her i Generalernes og Admiralernes Forslag lidt mere end i det andet; men der er ingen Væsenforskel, de har i Virkeligheden ganske samme Karakter. Derfor tror jeg ikke, at der i dette Forslag er meget, til hvilket der knytter sig store Fremtidsinteresser, det vigtigste i hele det Bind, vi har faaet, med disse Udtalelser er i Virkeligheden den Kritik af Ministeriets Forslag og de dertil knyttede Beregninger, som findes deri.

Med Hensyn til selve Ministeriets Forslag, det Forslag, som egentlig, om jeg saa maa sige, efter Forretningsordenen foreligger til Drøftelse her i Dag, vil jeg gerne understrege, at jeg allerede i Fjor, da vi havde Lejlighed til at diskutere det, viste, hvorledes man ved forskellige Ændringer og Indskrænkninger vilde kunne gøre dette Forslag til et Forslag, der i hvert Fald betød en Gennemførelse af den Grundregel om Parikronen — eller nærmede sig til denne Grundregel — som Ministeriet har lagt saa meget stor Vægt paa. Men noget Forsøg derpaa er jo ikke sket. Forslaget er ikke omarbejdet, foreligger ikke for os i en ny Skikkelse, Drøftelser i forrige Samlings Udvalg, som kunde føre hen i det Spor, fandt praktisk talt heller ikke Sted.

Jeg har endvidere i Fjor paavist en Række Skrøbeligheder ved Forslaget. Jeg har understreget den ganske overordentlige Hensynsløshed, som karakteriserer Stillingen overfor Officiantgruppen i dette Forslag, og jeg har dertil føjet og vil gerne gentage det her, at jeg føler mig overbevist om, at den Forandring af Officiantgruppen til en Gruppe af lavtlønnede, midlertidige Befalingsmænd, som man anbefaler i dette Forslag, vil ikke være hensigtsmæssig for Forholdet mellem Befalingsmænd, for Staben og det værnepligtige Mandskab. Hvis man virkelig lavede Ordningen om paa den Maade,

frygter jeg, at de Soldateraffærer, der ikke er rigtig uddøde endnu, inden længe vil vise sig i et endnu betydeligere Omfang, end Tilfældet er i Øjeblikket. Men det var muligt, man ikke med Rimelighed kunde vente, at Ministeren paa disse Punkter skulde foretage nogen Forandring fra sit Forslag i Fjor til Forslaget i Aar.

Derimod erkender jeg, at jeg egentlig havde ventet, at den højtærede Minister vilde have foretaget en Ændring med Hensyn til det Budget, han knytter til dette Forslag; thi den interessanteste Del af de militære Myndigheders Udtalelser overfor Udvalget er den Del, som oplyser, at dette Budget ikke kan holde. For Hærens Vedkommende ligger det ganske aabenlyst, at der for de nærmeste Aar i hvert Tilfælde kræves 1½ Mill. Kr.; for Flaadens Vedkommende ligger det uomtvisteligt for enhver, der vil se Sandheden i Øjnene, at de 2,8 Mill. Kr., man kræver mere til Gennemførelsen af Ministerens Forslag, end dette lyder paa, er i hvert Tilfælde meget lavt regnet. Med andre Ord, en 4—5 Mill. Kr. har man i alle Tilfælde regnet for lavt i det Budget, der er knyttet til det paagældende Forslag.

Nu er der jo en gammel Sætning, som siger: Brændt Barn skyr Ilden; men den Grundlov har aabenbart ikke Gyldighed for Venstreministeriets Forslag til de Budgetter, der knytter sig til militære Planer. Thi er der noget Omraade, hvor man har Erfaring at bygge paa med Hensyn til alt for uforsigtige Beregninger af de Udgifter, der knytter sig til visse militære Planer, er det rigtignok de Forslag, som i Tidens Løb er fremført under forskelligartede Venstregeringer.

Vi har Erfaringer fra 1909; da stod vi og sagde: Det Budget, her forelægges, kan ikke holde. Fra anden Side sagde man: Det holder. Vi har Erfaringer fra 1922: Vi sagde det samme, men fik ganske det samme Svar. Og nu staa man og erkender, at det holdt ikke. Og jeg tør roligt sige efter de Oplysninger, som foreligger baade fra Ministeriet og fra de militære sagkyndige, at vedtager vi den Ordning, som den højtærede Regering nu har foreslaaet, og det dertil knyttede Budget, vil vi om 3—4 Aar staa overfor nøjagtig den samme Diskussion her i Tinget, som vi nu har her i Øjeblikket, fordi det paagældende Budget ikke har holdt.

Jeg ved ikke ret, hvordan Opfattelsen er i saa Henseende blandt Partiet Venstre. Jeg har nærmest det Indtryk, at ærede Medlemmer af dette Parti foreløbig ligesom